

Motivaatio ja tehtävään valmistautuminen

”Tätä minä tarkoitin, kun ollessani vielä teidän kansanne puhuin teille. Kaiken sen tuli käydä toteen, mitä Mooseksen laissa, profeettojen kirjoissa ja psalmeissa on minusta kirjoitettu.” (Luuk. 24:44.)

Avaintekstit:

Luuk. 24:1-12;
Luuk. 24:36-49;
Ap. t. 1:12-26;
Hepr. 10:24, 25;
Ap. t. 2:1-41;
1. Kor. 11:1.

Paavali kirjoitti filippiäläisille näin: ”Jotkut tosin julistavat Kristusta vain kateudesta ja riidanhalusta, mutta toiset vilpittömin mielin. Nämä toimivat rakkaudesta, koska tietävät, että minun tehtäväni on puolustaa evankeliumia. Nuo toiset taas julistavat Kristusta juonittelunhalusta, epäpuhtain mielin, ja uskovat näin tuottavansa minulle murhetta täällä vankeudessa. Mutta ei sillä väliä! Minä iloitsen siitäkin, kunhan Kristusta vain kaikin tavoin julistetaan, oli tarkoitus vilpiton tai ei.” (Fil. 1:15-18.)

Vahvaa tekstiä! Oli tarkoitus vilpiton tai ei, se, että Kristusta julistettiin, oli Paavalille tärkein asia. Ihannetapauksessa motiivimme julistaa Kristusta, osallistua lähetystyöhön ja viedä hyvää uutista muille, kumpuavat rakkaudesta ja totuudesta – ei itsekkästä kunnianhimosta, kateudesta tai riidoista.

Mitkä sitten ovat Kristuksen julistamisen motiivejamme ja millä tavoin voimme valmistautua tähän tehtävään?

Tällä viikolla tarkastelemme joitakin alkuseurakunnan tapahtumia, jotka voivat opastaa meitä näissä lähetystehtäväämme liittyvissä keskeisissä kysymyksissä.

HYVÄN UUTISEN JAKAMINEN

Lue Luuk. 24:1-12. Miten ne, jotka kuulivat Kristuksen ylösnousemuksesta, suhtautuivat asiaan?

Varhain sunnuntaiaamuna joukko naisia meni haudalle. Heillä oli tuoksuöljyjä mukanaan, joten he olivat todennäköisesti menossa huolehtimaan Jeesuksen ruumiista näin sapatin päätyttyä. Odottaen löytävänsä suljetun haudan he järkyttyivät havaitessaan, että hauta oli tyhjä. Epävarmoina siitä, miten toimia, he säikähtivät, kun kaksi miestä kirkkaissa vaatteissa ilmestyi heidän luokseen. Miehillä oli heille sanoma. Muistuttaen naisia Jeesuksen sanoista he kertoivat heille, että Jeesus oli noussut ylös, kuten hän oli sanonut tapahtuvan. Riemuisaan uutisista naiset palasivat paikkaan, jossa opetuslapset ja muut Jeesuksen seuraajat olivat koolla, ja kertoivat kaiken, mitä olivat nähneet ja kuulleet. He eivät pystyneet pidättelemään intoaan. He halusivat jakaa sen, mitä he olivat saaneet kuulla Kristuksesta.

Voitko kuvitella, miltä naisista mahtoi tuntua? He olivat juuri saaneet hämmästyttävän kokemuksen, joka täytti heidät syvällä kunnioituksella, mutta opetuslapset ”arvelivat naisten puhuvan omiaan eivätkä uskoneet heitä” (Luuk. 24:11). Pietari ei ollut varma, olisiko naisia pitänyt uskoa vai ei, joten hän juoksi haudalle nähdäkseen itse.

Pietari (kuten monet meistäkin) empi, pitäisikö hänen hyväksyä jokin asia totuutena vain siksi, että joku toinen sanoo niin. Vaikka Pietari kuunteli, mitä naisilla oli kerrottavana, hän ei voinut yhtyä heidän kokemukseensa kuin vasta myöhemmin. Aluksi Pietari löysi vain tyhjän haudan, ja se sai hänet ihmettelemään mielessään, mitä oli tapahtunut (Luuk. 24:12). Hänen kokemuksensa haudalla ei ollut samanlainen kuin naisilla.

Pietarista huolimatta naiset halusivat jakaa uutisen Jeesuksesta heti toisten kanssa. Voisiko olla suurempaa lähetystyön motiivia kuin antaa toistenkin tietää, mitä Jeesus on tehnyt heidän hyväkseen? Onko suurempaa asiaa kuin kertoa pelastuksesta Jeesuksessa, ainoastaan toivostamme?

Toki tarvitsemme henkilökohtaisen kokemuksen Jumalan kanssa ennen kuin voimme jakaa siitä toisille. Halumme kertoa muille rakastamastamme asiasta on tärkeä motivaatiotehtävä lähetystyötä ajatellen. Emmehän voi jakaa mitään, mitä meillä itsellämme ei ole, eikä vain?

PROFEE- TALLINEN PERUSTA

Lue Luuk. 24:36–49. Mitä tässä tapahtui ja miksi tämä oli käänteentekevä kokemus apostoleille?

Alkuun opetuslapset eivät uskoneet, koska pelkäsivät. Nähtyään Jeesuksen ja vakuututtuaan siitä, että hän todella oli elossa, he eivät uskoneet, koska olivat niin *iloisia* (Luuk. 24:41). Onko sinusta koskaan tuntunut, että jokin asia on liian hyvää ollakseen totta? Näin opetuslapset ja muut yläsallissa olivat kokivat.

Jos Jeesus olisi jättänyt heidät vain tämän kokemuksen varaan, hänen lähdettyään heidän uskonsa ei olisi ehkä kestänyt. Ajan myötä kokemuksen voima olisi voinut hiipua; he olisivat saattaneet unohtaa sen tai alkaa jopa kyseenalaisistaa sitä. Siksi Jeesus ei tyytynyt siihen, että näytti heille arpiaan ja söi kalaa heidän nähtensä, vaan hän näytti heille lisäksi kirjoituksista profeettallisen perustan, jolle hänen palvelustyönsä oli rakennettu. Upeasta kokemuksesta riippumatta Jeesus halusi heidän löytävän uskonsa perustan Jumalan sanasta.

”Tätä minä tarkoitin, kun ollessani vielä teidän kanssanne puhuin teille. Kaiken sen tuli käydä toteen, mitä Mooseksen laissa, profeettojen kirjoissa ja psalmeissa on minusta kirjoitettu.” (Luuk. 24:44.)

Tässäkin Jumalan sana motivoi todistamaan ja tekemään lähetystyötä. Jeesus tiesi, että jotta opetuslasten kokemus voisi säilyä vahvana, heidän tuli ymmärtää, miksi hän täytyi kuolla ja mitä hänen ylösnousemuksensa merkitsi. Heidän maailmankuvansa piti vaihtua niin, etteivät he enää keskittyisi maalliseen valtakuntaan, vaan Kristuksen kuolemasta saamaan voittoon ja siihen ratkaisuun, jonka hän tarjosi synnin ongelmaan. Evankeliumi oli enemmän kuin poliittisen itsemääräämisoikeuden saavuttamista Israelille. Se paljasti Kristuksen voiton Paholaisesta ja takasi, että eräänä päivänä pahuus hävitettäisiin maailmasta, maa luotaisiin uusiksi ja Jumala asuisi kansansa keskellä. Näin Jeesus ”avasi heidän mielensä ymmärtämään kirjoitukset” (Luuk. 24:45), että he pystyivät käsittämään totuudet, jotka heidän oli määrä jakaa maailman kanssa.

Kokemuksemme Jeesuksen kanssa eivät ole kestäviä ilman hänen sanansa perustaa. Kun ymmärrämme sanan totuudet, olemme valmiita ja motivoituneita lähetystyöhön.

TEHTÄVÄ JA ODOTTAMI- NEN

Luuk. 24. luku päättyy Jeesuksen taivaaseen nousemiseen (Luuk. 24:50-53). Apostolien teoissa Luukas jatkaa kertomusta. Juuri ennen taivaaseen astumista Jeesus antoi opetuslapsille tehtävän, lupauksen ja ohjeen jäädä odottamaan Jerusalemiin, kunnes he saisivat "voiman korkeudesta" (Luuk. 24:49; ks. myös Ap. t. 1:4-8).

Jeesus neuvoi heitä odottamaan Jerusalemissa, kunnes hän lähettäisi Isän lupaaman Pyhän Hengen, joka antaisi heille voiman olla todistajia Jerusalemissa, Juudeassa, Samariassa ja koko maailmassa.

Lue Ap. t. 1:12-26. Mitä opetuslapset, joita oli nyt n. 120 miestä ja naista, tekivät odottaessaan lupauksen täyttymistä?

Jeesus oli antanut heille selkeän tehtävän: heidän oli määrä olla hänen todistajiaan maailmalle. Odottaessaan Pyhää Henkeä he valmistautuivat tehtävään kahdella tavalla. Ensinnäkin he pitivät kaikki yhtä ja rukoilivat lakkaamatta. Kaikille oli selvää, minkä tehtävän Jeesus oli heille antanut, ja he olivat ottaneet sen vastaan. Tämä innoitti heitä rukoilemaan yhdessä. Luukas ei kerro, mitä he rukoilivat, mutta todennäköisesti viisautta, voimaa ja rohkeutta täyttää tehtävänsä.

Toinen asia, jonka he tekivät odotellessaan, oli valmistautua logistisesti lähetystyöhön. Juudas oli luovuttanut Jeesuksen teloitettavaksi ja sen jälkeen riistänyt oman henkensä. 12 opetuslapsen joukkoon oli jäänyt vapaa paikka. Niinpä opetuslapset odotellessaan valitsivat korvaavan henkilön. Itse asiassa opetuslapset tässä järjestäytyivät ja suunnittelivat lähetystyön aloittamista. Näitä päätöksiä tehtäessä Pietari nousi johtavaan asemaan. Kukaan ei kyseenalaistanut hänen päätöstään; kaikki näkivät siinä Jumalan viisauden. Kaikilla oli luottamus siihen, että Jumala toimi, teki työtään ja liikkui heidän keskellään. Heidän odotusaikansa ei ollut joutenoloa vaan täynnä tarkoitusta ja lähetystyöhön tähtäävää toimintaa.

Odottaessamme Pyhän Hengen vuodatusta, joka auttaa meitä viemään lähetystehtävämme päätökseen, meidän tulee liittyä yhteen toisiamme rohkaisten (Hepr. 10:24, 25) ja rukoilla, että saisimme Pyhän Hengen. Meidän tulee ottaa Jumalan prioriteetti - kadotettujen pelastaminen - omaksi prioriteetiksemme.

”JONKA TE RISTIIN- NAULIT- SITTE”

Apostolin tekojen 2. luku kertoo Hengen vuodatuksesta hel-
luntaina. Jeesuksen seuraajien rukoillessa, tulenlieskat, kuin
kielet, laskeutuivat itse kunkin päälle. He ymmärsivät, että
luvattu Pyhän Hengen voima annettiin heille.

**Lue Ap. t. 2:1-41. Mitä opetuslapsille tapahtui sen jäl-
keen, kun he saivat Pyhän Hengen helluntaina?**

Opetuslapset ”alkoivat puhua eri kielillä sitä mitä Henki an-
toi heille puhuttavaksi” (Ap. t. 2:4). Jumala antoi uskoville voi-
man käytettäväksi epäuskoisten hyväksi. Siunaus ei ollut tar-
koitettu vain heidän omaksi hyväkseen. Se ei ollut siunaus,
joka tekisi heistä taivaaseen sopivia tai helpottaisi heidän lii-
ketoimiaan vieraalla kielellä. Siunaus annettiin Jumalan an-
taman tehtävän täyttämiseksi. Tänäkin päivänä Jumala kut-
suu seuraajiaan käyttämään henkilökohtaisia lahjojaan hä-
nen työnsä edistämiseksi. Meille on annettu hengellisiä lah-
joja. Mikä olisikaan suurempi kutsu tehdä lähetystyötä kuin
käyttää näitä lahjoja toisten saavuttamiseksi?

Hengen vuodatus johti siihen, että monet katuivat sitä,
että olivat hylänneet Messiaan, sillä moni paikalla olleista oli
ollut myös Jerusalemissa Jeesuksen kuoleman aikaan. Mieti
Pyhän Hengen voimaa: Pietari syytti heitä siitä, että he olivat
ristiinnaulinneet Kristuksen. Ilmeisesti he tajusivat, mitä oli-
vat tehneet ja tunsivat piston sydämessään ja huusivat: ”Vel-
jet, mitä meidän pitää tehdä?” (Ap. t. 2:37.)

Anteeksianto oli tarjolla heillekin. Pietari sanoi: ”Käänty-
kää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen,
jotta syntinne annettaisiin anteeksi. Silloin saatte lahjaksi Py-
hän Hengen.” (Ap. t. 2:38.)

Työskennellen sopusoinnussa Pyhän Hengen ja toinen toi-
sensa kanssa nämä Jeesuksen seuraajat julistivat parannuk-
sen tekoa ja syntien anteeksiantoa - jopa niille, jotka olivat
mukana Jeesuksen ristiinnaulitsemisessa! Tässä on evanke-
liumin voima. Jos tämä sanoma ei motivoi meitä lähetystyö-
hön, mikä sitten? Meidät on kutsuttu levittämään evanke-
liumia syntiseen, langenneeseen ja turmeltuneeseen maail-
maan, jossa asuu syntisiä, langenneita ja turmeltuneita ihmi-
siä. Tehtävämme ei ole tuomita; tehtävämme on todistaa Jee-
suksen pelastavasta voimasta.

**Pelastusta tarjottiin Kristuksen kuolemaan osallisille.
Miksi tämän ajatuksen pitäisi rohkaista meitä?**

KUVA ALKUSEURA- KUNNASTA

Lue Ap. t. 2:41-47. Millainen kuva alkuseurakunnasta tässä annetaan?

Apostolien tekojen 2. luku päättyy kauniiseen kuvaukseen alkuseurakunnasta. Ap. t. 2:41, 47 sanotaan, että ne, jotka kastettiin, liitettiin uskovien joukkoon. Tällä voidaan tarkoittaa sitä, että joku teki matemaattisen laskutoimituksen ja laski kastetut mukaan jo olemassa olevien uskovien määrään ja sai tulokseksi uuden kokonaisjäsenmäärän. Tällainen olisi kuitenkin pinnallinen ymmärrys asiasta. Ilmaukseen kätkeytyy ajatus siitä, että äskettäin kastetuista uskovista tuli tasaverlaisia ryhmän jäseniä.

Alkuseurakunnan ydintehtävä oli opetuslapseuttaa uudet uskovat. Kun uusia liittyi ryhmään, heitä opetettiin kolmella tavalla. Ensinnäkin heille opetettiin edelleen apostolien oppia ja yhteyttä. Näillä tarkoitetaan opetusta ja kumppanuutta. Apostolien julistuksessa nostettiin esiin virheellisiä uskomuksia ja tarjottiin tilalle uudet selitykset sille, mitä ihmiset näkivät ja kokivat. Julistus ei kuitenkaan ollut opetusta siitä, kuinka elää todeksi näitä totuuksia. Totuuden soveltaminen tapahtui vuorovaikutuksessa ryhmän kanssa, jonka jäseneksi uskova tuli. Uusia uskovia opetuslapseutettiin antamalla heille suoraa opetusta sekä ottamalla heidät mukaan muiden uskovien päivittäiseen elämään. Näin he apostolien valvonnassa ja johdolla yhdessä kypsyivät hengellisesti ja juurtuivat totuuteen.

On huonoa saarnaamista kertoa, mitä tehdä, mutta ei antaa tietoa siitä, miten se tehdään. Vaikka ihminen lukisi ohjekirjoja ja kuuntelisi saarnoja, joissa selitetään, kuinka asiasta tehdään, mikään ei korvaa sitä, että hakeutuu sellaisten pariin, jotka jo tekevät kyseistä asiaa. Heitä tarkkailemalla ja matkimalla oppii parhaiten. Paavali tiesi tämän ja siksi hän kehotti seuraajiaan jäljittelemään häntä, kuten hän jäljitteli Jeesusta (1. Kor. 11:1). Kun muut näkevät sinut ja Kristus-kokemuksesi todellisuuden, se vaikuttaa myös heihin.

Haaste: Ajattele jotakuta, jonka toivoisit olevan uskova. Rukoile joka päivä, että kyseinen henkilö voisi saada henkilökohtaisen kokemuksen Jeesuksen kanssa.

Bonusaaste: Etsi keinoja saada kyseinen henkilö mukaan muiden uskovien yhteyteen.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lähetystyömme tulee perustua syvään rakkauteen ja kiittolisuuteen siitä, mitä Jeesus on tehnyt ja tekee meidän elämässämme. Kaikki muut motiivit ovat vääriä. Jumalan sanaan uppoutuminen ja sen kanssa sopusoinnussa pysyminen ovat avaintekijöitä onnistuneeseen ihmisten tavoittamiseen ja heidän evankelioimiseensa.

”Elämämme tulee kytkeytyä Kristuksen elämään. Meidän tulee jatkuvasti osallistua hänestä, elämän leivästä, joka tuli alas taivaasta, ja juoda lähteestä, joka alati raikkaana kumpuaa runsaita aarteitaan. Jos pidämme katseemme aina Herraan kiinnitettyinä ja kiitämme ja ylistämme häntä koko sydämeistämme, niin hengellinen elämämme säilyy aina raikkaina. Rukouksemme muuttuvat sävyiltään keskusteluiksi Jumalan kanssa aivan kuin puhuisimme ystävän kanssa. Hän kertoo meille salaisuuksiaan henkilökohtaisesti. Usein tunnemme Jeesuksen läsnäolon suloisuutta. Palavin sydämin saamme usein kokea hänen lähestyvän meitä vaeltaakseen kansamme niin kuin muinoin Eenokin kanssa. Milloin kristitty todella kokee tämän, hänen elämässään ilmenee yksinkertaisuutta, nöyryyttä, sävyisyyttä ja sydämen vaatimattomuutta, mikä osoittaa kaikille, joiden kanssa hän joutuu tekemisiin, että hän on ollut Jeesuksen seurassa ja oppinut hänestä.” (KV 90.)

”Vain itseensä keskittyneessä elämässä ei voi olla mitään kasvua eikä hedelmällisyyttä. Jos olet vastaanottanut Kristuksen henkilökohtaisena Vapahtajanasi, sinun tulee unohdtaa itsesi ja koettaa auttaa toisia. Puhu Kristuksen rakkautesta, kerro [toisille hänen uhrikuolemastaan heidän puolestaan] – – Kun saat Kristuksen hengen – epäitsekään rakkauten ja toisten hyväksi työskentelyn hengen – niin kasvat ja tuotat hedelmää. – – Uskosi lisääntyy, vakaumuksesi syvenyy ja rakkautesi täydellistyy.” (KV 42.)

Keskustelunaiheita:

1. Miten ymmärrät Paavalin Filippiäiskirjeessä esittämät sanat siitä, että Kristusta saarnataan kateudesta, riidanhalusta tai itsekkäästä kunnianhimosta? Miten voimme varmistaa, ettemme itse syyllisty juuri tähän?

2. Mikä on ollut oma henkilökohtainen kokemuksesi Jumalan todellisuudesta ja hänen rakkaudestaan? Pystyisitkö omien kokemustesi perusteella saarnaamaan toisille vilpittömästi ja rehellisesti Jumalan hyvydestä ja rakkaudesta? Mikä sinun todistuksesi olisi?